

MICHIEL EIJSBOUTS

IJSVRIJ!

ROMAN

MEULENHOF

Deze publicatie is gerealiseerd zonder stimuleringsbeurs
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Copyright: © 2012 Michiel Eijsbouts en J.M. Meulenhoff bv,
Amsterdam

Vormgeving omslag: Rutger Fuchs, Amsterdam

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

Foto voorzijde omslag: Hollandse Hoogte

Foto achterzijde omslag: Martijn de Vries

ISBN 978-90-290-8818-3

ISBN 978-94-6023-386-9 (e-boek)

NUR 301

www.meulenhoff.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Druide van Little Snoring

Ze hebben een horrorwinter voorspeld.

Nou ja, ‘ze’: een zekere Peter Pengilly uit Little Snoring, een vlek op de kaart in het Engelse graafschap Norfolk. Peter Pengilly is naast ambtenaar en duivenmelker ook de ultieme combinatie van die twee: amateurweerman. Elke week vult hij een weerrubriek op de site van zijn duivenmelkerskring. In de namiddag van maandag 15 oktober plaatst hij daar zijn traditionele voorbeschouwing op het winterseizoen. Middels een ‘unieke methode van historisch-technische analyse’ weet hij te voorspellen dat het de komende winter koud gaat worden, ‘extreem koud’ zelfs. Hij raadt alle Oost-Engelse duivenliefhebbers dan ook aan om uiterlijk zaterdag 1 december alle vlieggaten in de hokken ‘zo hermetisch mogelijk’ af te sluiten. ‘Al met al,’ besluit hij, ‘heeft het er alle schijn van dat het een horrorwinter gaat worden.’

De voorspelling van Pengilly maakt de eerste dagen maar weinig los. Op woensdagochtend komt de eerste en enige reactie, afkomstig van zijn echtgenote Margareth, alias *Maggie Norfolk 51*: ‘BBBBBBBBBBBBBBBB!’

Hier zou het waarschijnlijk bij gebleven zijn, ware het niet dat de culinair journalist van de *Eastern Daily Press* die mid-

dag bezig is aan een achtergrondverhaal over de geschiedenis van Maggi. Ze googelt op de term ‘maggi norfolk’, komt terecht bij de wintervoorspelling van Pengilly, herkent onmiddellijk de nieuwswaarde van het bericht en stuurt de link naar haar chef, vergezeld van enige uitroeptekens en per ongeluk een slash. De chef stuurt een verslaggever op pad om Pengilly te interviewen. Het gesprek is te lezen in de editie van vrijdag 19 oktober 2012. De kop boven het artikel luidt METEOROLOG VOORSPELT HORRORWINTER. ‘Ze noemen me ook wel de Druïde van Little Snoring,’ zegt Pengilly zelf.

In het uitvoerige gesprek blijft overigens onvermeld wat die ‘unieke methode van historisch-technische analyse’ precies inhoudt. Zo komen de krantenlezers dus niet te weten dat Pengilly zich enkel en alleen baseert op de eeuwenoude indeling van de roulettetafel. Daarop is de 8 zwart, en dus zou volgens de logica van Pengilly de winter van 2008 ‘gematigd’ worden, de 9 is rood en dus had hij voor 2009 een strenge winter voorspeld, ’10 en ’11 zijn weer zwart en dus matig koud van aard. Het getal 12 is weer rood. Maar Pengilly redeneert zoals een echte gokker dat doet: als ’10 en ’11 allebei gematigd zijn geweest, dan moet ’12 wel extreem koud worden. Een soort weerwraak, als het ware.

Het interview met Pengilly in de *Eastern Daily Press* wordt nog dezelfde middag opgepikt door de website van de *Daily Star*, een Ierse krant die voornamelijk draait op al dan niet compromitterende strandkiekjes van beroemdheden. Het bericht belandt op de site onder de kop HORRORWINTER IN AANTOCHT, met daaronder de alarmerende tekst ‘Beroemdheden minder vaak in bikini te zien’. Onder het verhaaltje staat een historische fotospecial van beroemdheden in bikini’s.

De vermelding van Doutzen Kroes in dit overzicht doet een Google-alert afgaan op de redactie Privé van *De Telegraaf*. Wanneer de dienstdoende redacteur de link aanklikt, passeert

toevallig de redactiechef van die avond. Die heeft dringend behoefte aan een lekker 'licht' stukje op de voorpagina. En zo krijgt een aanzienlijk deel van krantenlezend Nederland op zaterdag 20 oktober bij de ochtendkoffie en de croissantjes meteen ook een horrorwinter uitgeserveerd. Met koeienletters in cursief.

In het stukje wordt Peter Pengilly aangehaald als 'de geresommeerde Schotse weerprofessor Pengily'. Zijn duiven vliegen ergens tussen Norfolk en Nederland.

'Horror' en 'winter'

Die ochtend krijg ik een berichtje van de chef: 'SPOEDVERGADERING 10.15 uur via Skype.' Naar de reden van deze spoedvergadering hoef ik niet te vragen, daar komt toch geen antwoord op. De mobiele site van *De Telegraaf* geeft wel direct uitsluitsel: in roomdikke chocoladeletters staat daar HORRORWINTER VOORSPELD. Naast me in bed hoor ik het tevreden geknor van Stefanie, sinds jaar en dag mijn eigen kleine horrorwintertje.

Om 10.16 uur meld ik me op Skype. De chef is er al. Althans, er is beeld, en wel van de boekenkast in zijn werkkamer. Wat heeft die man toch veel gelezen voor iemand die bij de televisie werkt. Of zou het dat speciale IKEA-behang zijn voor mensen die intelligent willen overkomen op de webcam? Ik zie voornamelijk boeken van Zweedse filosofen.

'Laatste gesprek: zaterdag 7 juli.' Wat was er toen ook weer? O ja, die zelfmoordaanslag op het KNMI. Die middag werden we ook met spoed bijeengeroepen, om te overleggen over een speciale thema-uitzending op maandag. De uitzending zorgde voor de hoogste kijkcijfers die we de laatste jaren gehad hebben: een piek van 1,3 miljoen, en dat midden in het barbecueseizoen. Bij de evaluatie werd het plan geopperd

om voortaan wekelijks een busje met semtex naar De Bilt te sturen.

Ondertussen druppelt het beeld vol met collega's in verschillende stadia van ontwakking. Wanneer ook de stagiaire de knop van haar webcam heeft weten te vinden, opent de chef de vergadering.

'Nou jongens, we krijgen dus een horrorwinter. Kom maar op met de ideeën. Stage, jij notuleert.'

Doodse stilte van twaalf kanten. Mijn collega's ontdekken opeens allemaal dat ze een zeer interessant plafond hebben. Dan komt er een schraperige stem door vanuit Noord. Dat is Careltje, de redactie-oudste, die gisteren ongetwijfeld weer het licht heeft uitgedaan in de studiobar: 'Wat dachten we... van die... Jan...' Carels stem stukt in een keelprop. Na een fikse hoestpartij komt de prop los. 'Wat dachten we van Jan Doense?'

'Jan Doetse, wie was dat ook weer?' vraagt de chef.

'Doense,' corrigeert Carel. 'De horrorkoning.'

De chef knikt instemmend: 'O ja, die met die bril. Vlotte prater. Horrorwinter, horrorkoning... En wat komt die Doense dan doen... dus?'

'Pfff... Weet ik veel. Iets over het weer in horrorfilms?'

'Met fragmenten!' roept de redacteur Beeld. Eigenlijk is dat het enige wat de redacteur Beeld ooit roept. Vervolgens duikt hij zijn computer in, op zoek naar die scènes.

De chef houdt hem nog even in de kooi: 'Wacht even, Beeld. Jongens, ik kijk dat soort rommel nooit, wat voor weer is het eigenlijk in horrorfilms?'

De redacteur Film & MultiMedia meldt zich: 'Gewoon, eh, storm, regenbuien, donder en bliksem, dat soort werk.'

'Oké, visueel spektakel dus?'

'Jawel, ja.'

'En de winter?'

‘Wat?’

‘Of er ook horrorfilms zijn die in de winter spelen.’

‘Eh...’

‘Hoezo weet je dat niet? Wat heb ik verdomme aan een Filmredacteur als ik niet eens te horen kan krijgen of er ook horrorfilms zijn die in de winter spelen?’

‘Ja, sorry, chef, maar er zijn nog meer genres die ik bij moet houden.’

‘Mooi, dan weet ik wie ik moet skypen als er een romantische-komediewinter wordt voorspeld.’

‘En ik doe ook Mult...’ En hij is weg.

‘Research!’

‘Aanwezig, chef.’

‘Zoek even uit of er horrorfilms zijn die in de winter spelen.’

Op mijn scherm zie ik de redacteur Research in haar toetsenbordje prikken. Ze tikt bij Google de woorden ‘horror’ en ‘winter’ in, en schrikt van het aantal hits.

‘Carel, jij legt die Doense vast. En zorg dat hij van tevoren goed weet welke fragmenten hij zogenaamd bij zich heeft. Ik wil niet dat gezeik van toen Bassie al die ouwe clowns niet kende.’ In een hoekje van het scherm zie ik iemand zijn hoofd in zijn handen verstoppen.

‘Ja, Bram, ik heb het over jou. Maar je kunt het goedmaken door nu met een fan-tas-tische gast op de proppen te komen.’

‘Eh... Even denken, chef... Oerlemans?’

‘Wie, Reinout, of die pornobroer?’

‘Nee, Reinout zelf.’

‘Want?’

‘Eh, *Nova Zembla*, chef?’

‘*Nova Zembla*, o ja. Winterkou, ijsbeer, Doutzen Kroes, prima.’

‘En er is beeld bij,’ meldt de redacteur Beeld.

‘Echt? Van een film?’ sneert de chef. ‘Die moderne techniek staat tegenwoordig ook voor niks, hè!’

Ik doe ook een duit in het gastenzakje: ‘En dan vragen we Kluun er ook bij.’

‘Kluun, samen met Oerlemans?’

‘Ja hoor, die klunen, eh, die kunnen nog steeds prima door één deur. Wat dacht je, met één komma één miljoen bezoekers?’

De chef is niet overtuigd: ‘Wacht even, Kluun kan niet, dan hebben we twee baarden aan tafel.’

‘Één baard. Reinout zit weer gewoon op kantoor, dus die baard is weg.’

‘En Kluun is trouwens tegenwoordig ook weer netjes geschoren,’ meldt de redactrice Boeken & e-Boeken.

‘Ja, dat zal jij wel weten,’ klinkt een sneer vanuit een hoek van het scherm.

‘Volgens mij heb ik laatst nog een foto gezien van Kluun, dat-ie nog met die baard op liep.’

‘Nee, dat was Giphart. In *Het Parool*?’

‘Even denken... Nee, dat was toch echt Kluun. Dat ging toen toch over dat fotoboek over die Amsterdamse kroegen?’

‘Giphart heeft óók een fotoboek over Amsterdamse kroegen.’

‘Maar die lul komt toch uit Utrecht?’

‘Dat maakt niks uit, blijktbaar.’

‘Oké, dus Oerlemans, Kluun...’

‘Wat moeten we eigenlijk precies met die Kluun?’ vraagt Carel.

‘Eh, hallo, Amsterdam-Noord?’ tik ik tegen het scherm, ‘Klúún?’

‘Ja?’

‘Als in “rondklossen op schaatsen bij gebrek aan ijs”?’

‘...’

‘*Come on*, die jongen moet toch wel een paar sappige anekdotes paraat hebben over waar die naam vandaan komt.’

‘Wat denk jij, Boeken?’ vraagt de chef.

De redactrice Boeken & e-Boeken kopt hem in: ‘Het is eigenlijk maar één anekdote, maar die heb ik hem wel een keer horen vertellen, ja.’

‘En is-ie sappig?’

‘Ja, best wel sappig, volgens mij had het iets te maken met de Elfstedentocht of zo.’

‘Welk jaar?’

‘Volgens mij 1987.’

‘In ’87 wás er helemaal geen Elfstedentocht,’ meldt de redacteur Sport Algemeen vanuit de vrijgezellenflat waar hij sinds kort weer woont. ‘Terwijl het er toch lange tijd alle schijn van had. Na de uitstekend verlopen tochten van ’85 en ’86 had het de eerste keer in de historie van de Tocht der Tochten kunnen zijn dat de mythische schaatsmarathon voor de derde winter op rij werd gehouden. Van Sneek tot Stavoren maakten de Friezen zich in die dagen op voor een winters volksfeest van ongekende proporties. In luttele dagen tijd...’

‘Jongens,’ breekt de chef in, ‘het wordt wel een beetje mager als Kluun alleen maar komt vertellen waarom hij Kluun heet.’

‘Ik denk dat ik nog wel meer schaatsverhalen uit ’m kan trekken.’

‘O ja, is het zo’n schaatsfanaat?’

‘Geen idee eigenlijk.’

‘Weet je trouwens wie ik ook een keer op de schaats heb zien staan?’ vraagt Carel. ‘Def P.’

‘Def wie?’ informeert de stagiaire.

‘Def P., die ouwe nederhopper. Die heb ik wel ’s zien schaatsen, in de buurt van Artis destijds.’

De chef is nog niet overtuigd: ‘Die Def P., dat is toch ook een enorme zak hooi?’

Carels optie krijgt bijval van de redactrice Muziek: ‘Pascal geniet bij de jonge garde in de nederhop nog altijd behoorlijk wat aanzien.’

‘Nee, maar zo’n Def P., daar wordt Clodette ook heel nerveus van,’ zegt de chef. ‘Als hij eenmaal begint te kleppen met dat Amsterdamse accent van ’m, dan gaat zij proberen om plat Utrechts te lullen, of waar ze ook vandaag komt, en dan hebben we de poppen aan het dansen. Nee, ik wil die jongen niet aan tafel hebben. Punt uit.’

‘Op het podium dan wel?’ vraagt Carel.

‘Dat zou nog kunnen.’

‘Wat dacht je dan van een battle?’

‘Een battle?’

‘Ja, een rapbattle, Pascal tegen een paar leuke jonkies uit de rapscene. Om en om, Pascal pro-, eh, pro-eh-horrorwinter, en die andere lui dan tegen?’

‘Een rapbattle over de horrorwinter?’

‘En dan met wat leuke quotes van Erwin Kroll erdoorheen gesampled. Dat zou zomaar eens een hit kunnen worden op ’t web. En anders zijn die jonge jongens altijd nog goed voor het allochtonenquotum.’ Carel weet hoe hij zijn argumenten moet verkopen.

‘Hoe is het tegenwoordig eigenlijk met Erwin?’ vraagt de chef aan de redacteur Weer.

Die gaat even verzitten: ‘Nee, die is nog steeds niet echt het zonnetje in huis. Als hij alweer thuis is, trouwens.’

‘Welke weerlui zijn er nog meer een beetje goed te sampelen?’

De redacteur Weer weer: ‘Gerrit Hiemstra heeft een vrij karakteristieke stem.’

De redactrice Muziek vult aan: ‘En een stem met weinig lage tonen erin, dus dat zit niet in de weg bij de bassen.’

‘Oké, regel ’t maar, Carel,’ verordonneert de chef. ‘En tegen wie mag tante Pascal het dan opnemen, Muziek?’